

[Kampmann.]

blive noget økonomisk problem at foretage de fornødne fredninger i landzoneområderne, hvorimod det vil blive uhyre kostbart at foretage fredninger i byzoneområderne, og hertil hører som bekendt sommerhusområderne. I disse områder kan man risikere en interessekonflikt mellem fredningsinteressen på den ene side og bygningsinteressen på den anden side. Jeg vil derfor bede ministeren være overordentlig opmærksom på, at der ikke udlægges arealer til byzoner, som fredningsmyndighederne kunne have interesse i, før fredningsmyndighederne er blevet tilstrækkelig hørt. Hvis vi ikke sikrer, at denne kontakt er tilstrækkelig udbygget, risikerer vi at komme i den problemstilling, som vi står i i dag med den nuværende lovs § 22, og som vi gerne ville ud af, idet vi herefter ikke kan frede de mest attraktive områder i dette land, fordi det er for dyrt at frede dem. Derfor må vi ganske enkelt sikre os, før vi lægger områderne ud til byzone enten omkring byerne eller i sommerhusområderne, at der ikke lægges arealer ud til anlæg, som har en fredningsinteresse, for så er løbet kørt, så kan vi ikke komme til at frede bag efter, fordi vi ikke har penge til det.

Afslutningsvis skal jeg nævne, at socialdemokratiet vil stemme imod underændringsforslagene fra VS, fremsat uden for betænkningen. Det er en konsekvens af vor afstemning vedrørende den frie adgang til skov, strand og udyrkede arealer.

H. C. Toft: Hr. Kampmann indledte med at sige, at det næsten var det tredje forslag, vi her behandlede, idet forslag til naturfredningslov var fremsat af regeringen sidste år i maj måned på folketingets sidste mødedag. Dette lovforslag var ikke at betragte som et regeringsforslag, men det var næsten identisk med det forslag, som var fremkommet fra naturfredningskommissionen, og det blev fremsat, fordi vi ønskede, at der skulle være en vid offentlig debat om det, således at regeringen på grundlag af den debat, der ville finde sted i befolkningen og i dagspressen, kunne fremsætte sit eget lovforslag i oktober sidste år.

Jeg vil gerne her i dag sige, at det var for mig i alt fald en skuffelse, at der ikke efter fremsættelse af lovforslaget sidste år i maj måned kom reaktioner i videre omfang fra

befolkningens side; sommeren gik, uden at der kom mange henvendelser til det folketingsudvalg, der sad. Først — jeg havde næsten sagt — flere måneder efter at regeringens lovforslag var fremsat i november måned, kom der reaktioner fra befolkningen og også i dagspressen over for det fremsatte forslag. Til gengæld må jeg sige, at der så også er kommet reaktioner mod lovforslaget.

Det er klart, at disse reaktioner i høj grad har fået folketingsudvalget til at beskæftige sig med de indvendinger, der fremkom. De måtte selvfølgelig overvejes og undersøges, så man kunne hindre eventuelle utilsigtede virkninger og ændre lovgivningen, hvor det var muligt at imødekomme protesterne, såfremt man ikke derved tilsidesatte målsætningen i denne lovgivning. Og målsætningen var jo at bevare og pleje større landskaber af særlig karakter, at bevare videnskabelige, undervisningsmæssige og historisk værdifulde arealer og at åbne adgang for befolkningen til at færdes og opholde sig i naturen.

Kulturministeren har efter samråd med folketingsudvalget stillet en række ændringsforslag, der imødekommer nogle af de rejste ønsker, uden at det forringer lovens hovedsigte. Jeg vil således gerne fremhæve de ændringer, der vedrører den udvidede adgang til ophold og færdsel på de danske strande, i skovene og på udyrkede arealer. I forhold til det fremsatte forslag, som der fremkom reaktioner imod, sker der nu en væsentlig ændring. På strandene var der efter forslaget ikke adgang til at gøre ophold, hvor et beboelseshus var beliggende 50 m eller nærmere ved stranden, og sådan bliver det også stadig væk. Men der var også en bestemmelse om, at ejere af ejendomme, beliggende mellem 50 og 100 m fra stranden, kunne afstå ejendommen til det offentlige, hvis de ønskede det, til den forudgående vurderingsansættelse. Nu fjernes denne sidste afstandsbestemmelse, og der indføres for strandenes vedkommende den bestemmelse, at hvis en grundejer kan påvise væsentlige gener, som kulturministeren kan anerkende — og ellers kan det appelleres til overfredningsnævnet — ja, så kan han forlange, at det offentlige overtager det pågældende areal og overtagelsen skal ske efter en taksation, hvilket vil sige, at han får den pris for ejendommen, som taksations-